

3. Sťažovateľ 15. októbra 2014 podal na okresnom súde žiadosť o zahľadanie odsúdenia uloženého rozsudkom okresného súdu č. k. 1T/77/2003 z 2. júna 2004.

4. Okresný súd žiadosť sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že „rozhodná doba pre posúdenie splnenia podmienok na rozhodnutie súdu o zahladení odsúdenia... je päť rokov, pričom súd posudzoval v danom prípade správanie sa odsúdeného v čase po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, t. j. od 04.10.2007 do 14.10.2012...Zo spisu 8T/75/2013 vyplýva, že [REDAKOVANÉ] bol rozsudkom OS Ružomberok zo dňa 19.06.2013, č. k. 8T/75/2013-619 – schválená dohoda o vine a treste uzavretá na OP Ružomberok, uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa §172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, ktorého skutku sa mal dopustiť v presne nezistenom čase až do 23.11.2012, a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), § 20 Trestného zákona – skutku sa dopustil dňa 21.10.2012, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov nepodmienečne... Z uvedeného – pri neurčenom čase začiatku páchania skutku, je možné vyvodiť záver, že odsúdený sa pravdepodobne dopúšťal trestnej činnosti aj počas plynutia rozhodného obdobia...keďže sa nepochybné dopúšťal zločinu... pred 23.11.2012.“

5. Krajský súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“).

6. Sťažovateľ 25. marca 2020 opätovne podal na okresnom súde žiadosť o zahľadanie odsúdenia uloženého rozsudkom okresného súdu č. k. 1T/77/2003 z 2. júna 2004.

7. Okresný súd napadnutým uznesením zamietol žiadosť sťažovateľa z totožných dôvodov ako predchádzajúcu žiadosť, pričom poukázal aj na ďalšie odsúdenia sťažovateľa.

8. Krajský súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú s odôvodnením, že „Prvostupňový súd správne ustálil, že odsúdený [REDAKOVANÉ] bol rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 8T/75/2013 z 19.6.2013 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa §172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, ktorého skutku sa mal dopustiť v presne nezistenom čase až do 23.11.2012. Zároveň bol uznaný vinným aj z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., spáchaného formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zák., pričom tohto skutku sa mal dopustiť 21.10.2012. Z registra priestupkov mal ďalej krajský súd preukázané, že odsúdený sa v rozhodnom období dopustil troch priestupkov, a to dňa 15.1.2013, 21.2.2012 a 31.8.2012. Po uplynutí rozhodného obdobia sa odsúdený, tak ako na to správne poukázal okresný súd, dopustil ďalších troch trestných činov... Z uvedených dôvodov krajský súd v zhode s názorom okresného súdu dospel k záveru, že odsúdený v čase rozhodnom na posúdenie jeho žiadosti o zahľadanie odsúdenia nevedol riadny život tak, ako to ustanovuje Trestný zákon. O takomto tvrdení svedčia označené odsúdenia súdov, ako aj protiprávne konania spáchané vo forme priestupkov. Odsúdený v súčasnosti vykonáva ďalší trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov, ktorý mu bol uložený za trestné činy spáchané bezprostredne

po skončení rozhodnej doby relevantnej pre zahľadenie odsúdenia. Z tohto dôvodu okresný súd rozhodol správne, keď žiadosť odsúdeného o zahľadenie odsúdenia zamietol podľa § 470 ods. 1 Tr. por., s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 1 písm. b) Tr. zák.“.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ vo svojom neúplnom podaní uviedol, že podľa jeho názoru nedokáže splniť podmienku zahľadania odsúdenia *de facto* nikdy a domáha sa vyslovenia porušenia bližšie nešpecifikovaných práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu z 25. februára 2015:

10. Z príloh k neúplnému podaniu vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť, o ktorej následne rozhodol krajský súd, preto právomoc krajského súdu na preskúmanie uznesenia okresného súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

11. Vychádzajúc z uvedeného, bolo by preto potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZUS“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu z 25. marca 2015:

12. Podľa § 124 ZUS ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

13. Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo vydané 25. marca 2015 a sťažovateľ podal podanie na ústavnom súde 20. novembra 2020.

14. Z uvedeného vyplýva, že podanie sťažovateľa bolo v tejto časti podané oneskorene, a preto existujú dôvody, aby ústavný súd podanie v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) ZUS ako oneskorene podané.

III.3. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu z 5. augusta 2020:

15. Sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažnosť, o ktorej následne rozhodol krajský súd, preto právomoc krajského súdu na preskúmanie uznesenia okresného súdu v tejto časti vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

16. Vychádzajúc z uvedeného, sú dané dôvody ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) ZUS pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.4. K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu z 29. septembra 2020:

17. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

18. Podľa § 92 ods. 1 písm. b) TZ: *„Súd môže zahliadiť odsúdenie, ak odsúdený viedol po výkone alebo odpustení trestu, alebo po premlčaní jeho výkonu riadny život nepretržite po dobu najmenej päť rokov, ak ide o odsúdenie na trest odňatia slobody prevyšujúci jeden rok.“*

19. Účelom hmotnoprávneho inštitútu zahľadania odsúdenia je umožniť páchatel'ovi po splnení zákonných podmienok odstrániť nepriaznivé dôsledky jeho odsúdenia pretrvávajúce aj po výkone alebo premlčaní uloženého trestu, ktoré by mohli sťažovať jeho uplatnenie v spoločensko-sociálnom a pracovnom prostredí.

20. Ústavný súd konštatuje, že z príloh neúplného podania vyplýva, že sťažovateľ bol podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody 4. októbra 2007. Od tohto dňa sťažovateľovi plynula

päťročná rozhodná doba, počas ktorej mal s'ťažovateľ možnosť viesť na účely zahľadania odsúdenia riadny život, t. j. do 4. októbra 2012.

21. Pod pojmom vedenie riadneho života sa rozumie dodržiavanie právneho poriadku, základných noriem spoločenského života, plnenie najmä zákonných povinností vo vzťahu k štátu a iným oprávneným subjektom (R11/1968, R59/1973).

22. Ústavný súd uvádza, že ani opakovaný postih pre bežné priestupky počas plynutia rozhodnej doby nemusí sám osebe odôvodniť záver, že odsúdený nevedol v tejto dobe nepretržite riadny život, najmä pokiaľ ide o priestupky svojou povahou nesúvisiace s trestným činom, pre ktorý bol páchatel' odsúdený (R32/1999). Priestupkový život s'ťažovateľa by teda nepredstavoval absolútnu prekážku pre zahľadanie odsúdenia.

23. Z príloh k ústavnej s'ťažnosti však vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 8T/75/2013 z 19. júna 2013 bola schválená dohoda o vine a treste medzi s'ťažovateľom a okresným prokurátorom na základe spáchania dvoch trestných činov, pričom pri jednom bolo časové ohraničenie jeho spáchania ohraničené do 23. novembra 2012. Z uvedeného vyplýva, že s'ťažovateľ zrejme páchal čiastkové útoky pokračovacieho drogového trestného činu už počas plynutia rozhodnej doby.

24. Na základe uvedeného súdy dospeli k ústavne akceptovateľnému záveru, že s'ťažovateľ počas plynutia rozhodnej doby nevedol riadny život, a tým nesplnil podmienku potrebnú na zahľadanie odsúdenia.

25. S'ťažovateľ v neúplnom podaní uviedol, že nedokáže splniť podmienky zahľadania odsúdenia nikdy. Ústavný súd však poznamenáva, že k prerušeniu rozhodnej doby dochádza spravidla v prípade spáchania nového trestného činu alebo iného deliktu odsúdeným počas jej plynutia. Prerušenie doby spôsobuje, že predchádzajúce vedenie riadneho života odsúdeným stráca význam z hľadiska posudzovania podmienok pre zahľadanie odsúdenia a zákonná doba začína plynúť odznovu.

26. Na základe uvedeného sú dané zákonné podmienky ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZUS ako zjavne neopodstatnenú.

27. S'ťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

28. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej s'ťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná s'ťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov pre vyhoviecie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

29. Vzhľadom na zjavnú neopodstatnenosť, oneskorenosť a nedostatok právomoci neúplného podania s'ťažovateľa ústavný súd konštatuje zrejmu bezúspešnosť uplatneného práva, a tým nesplnenie podmienok na ustanovenie advokáta.

30. Podľa § 43 ods. 3 ZUS k návrhu na začatie konania musí navrhovateľ priložiť plnomocenstvo pre advokáta. Podľa § 56 ods. 2 písm. b) ZUS ústavný súd môže odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia a ústavný súd nevyhovel jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37 ZUS.

31. Ústavný súd z uvedených dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. b) ZUS ústavnú sťažnosť odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2022

Peter Straka
predseda senátu